

віжа была яшчэ прадугледжана Статутамі ВКЛ 1566 і 1588 г. і праіснавала да пач. XVII ст.

Возны — службовая асоба земскіх судоў у ВКЛ у XVI—XVIII ст., якая прызначалася ваяводам па прадстаўленні земскага суда і павятовай шляхты. У кожным павеце было некалькі возных, галоўнага з іх называлі генералам. Пры кожным судзе было два возных. Адзін з іх дзяжурыў, другі — разнісіў позы і выконваў іншыя падобныя функцыі. Як і судзі новых судоў, возныя пры ўступленні на пасаду прыносілі прысягу (тэкст рэгламентаваўся законам), у якой давалі абяцанне выконваць свае абавязкі «верне, цнотліве, пабожнае і справядліва», а падчас выканання сваіх непасрэдных абавязкаў праўдзіва запісваць усё тое, што будуць бачыць, чуць і рабіць, а затым без «проволакі» уносіць усё гэта ў спецыяльныя судовыя кнігі. Што тычыцца паўнамоцтваў гэтай службовай асобы, то яны былі шырокія і паўтаралі кампетэнцыю віжа.

Стварэнне ў XVI ст. выбарных, незалежных ад адміністрацыі судоў сведчыла пра наступленне новага этапу ў развіцці прававой культуры грамадства. Змены ў судовым працэсе ў XVI ст. прывялі да таго, што суд стаў больш даступным і хуткім, а судовы працэс — удасканаленым. Развіццё інстытута возных сведчыла аб прагрэсіўных тэндэнцыях у працэсуальных праваадносінах і з'яўлялася адным з фактараў, якія садзейнічалі ўмацаванню законнасці і павышэнню правасвядомасці грамадства.

А.В. Гречихин

БГЭУ (Мінск)

ВЗЫСКАНИЕ ДОЛГОВ С ЛИЦ, НЕСУЩИХ СУБСИДИАРНУЮ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ПО ОБЯЗАТЕЛЬСТВАМ ДОЛЖНИКА-БАНКРОТА

С каждым годом в хозяйственных судах возрастает количество дел, связанных с процедурой банкротства субъектов предпринимательской деятельности. В подавляющем большинстве случаев для кредиторов пятой очереди не остается средств должника-банкрота, чтобы удовлетворить их требования, пусть даже частично.

Если у должника — юридического лица, находящегося в стадии банкротства, отсутствуют денежные средства, имущество или дебиторская задолженность, для возврата долгов можно в судебном порядке привлечь к ответственности собственника его имущества, учредителей (участников) или других лиц, в том числе руководителя должника, имеющих право давать обязательные для должника указания либо имеющих возможность иным образом определять его действия.

Правовым основанием для привлечения к ответственности указанных выше лиц являются часть вторая п. 3 ст. 52 ГК и подп. 1.35 п. 1

